

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 16

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

[2]

Καὶ ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ (783), ἡ τὴν τιμητικὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων καθωρίσασαι ἐν τῇ Ζ' πράξει ὡς ἐξῆς ὅρον ἐξέδωκεν· «ὁρίζομεν σὺν ἀκριβείᾳ καὶ πάσῃ καὶ ἐμμελείᾳ πολλαπλασίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας Εἰκόνας... τῆς τε τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Εἰκόνας καὶ τῆς ἀχράντου Λεοποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου τιμίων τε Ἀγγέλων καὶ πάντων Ἀγίων» (ἴδε Σπυρ. Μίλια Συλλογὴ κτλ. Βενετία 1745 Β' σελ. 820). Περὶ δὲ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀναγράφει, ὡς εἶδομεν, «ἡ φύσις τῆς Ἀγίας Τριάδος ὡς ἀνείδεος καὶ ἀόρατος οὐκ εἰκονίζεται».

Καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἔγραφε πρὸς τὸν Θεόδουλον Κιονίτην· «Τινὲς ὑπέκρουσαν ὅτι παρὰ τὸ δέον πράττει ἡ ἀγιωσύνη σου... καὶ κατητιῶντο ὅτι αὐτὸν τὸν Χριστὸν γηραλέον ἀνιστόρησες» (πρβλ. Ἀρχεῖον Βυζ. Μνημείων Α. Ὁρλάνδου τ. Δ' σ. 122). Ὁ δὲ Νικήτας Ἀχομινάτος, ἑ Χωνιάτης, γράφων περὶ τῆς αἰρέσεως τῶν Ἀρμενίων σὺν ἄλλοις ἀναφέρει· «καὶ εἰκόνας ἀνόμως κατασκευάζουσι τῶν μὴ σαρκωθεῖσων φημί τοῦ Πατρὸς καὶ Ἀγίου Πνεύματος, αἱ γὰρ εἰκόνας ὁρατῶν καὶ περιγραπτῶν σωματῶν εἰσὶν. Οὐ μὴν τῶν ἀκατανοήτων καὶ ἀοράτων» (ἴδε «Θεολογία» τευχ. ΛΖ' σελ. 54). Ὅπερ σημαίνει ὅτι μέχρι τέλους τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ ἀρχὰς τοῦ ΙΓ', ὅτε ἤκμασεν ὁ Νικήτας, ἡ προσωπικὴ παράστασις τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐθεωρεῖτο νεωτερισμός. Τὸ γραφόμενον ὅμως ὑπὸ τοῦ Μακρίτην ὅτι ἡ ἀνθρωπώμορφος παράστασις προῆλθεν ἐκ τῶν Λατίνων εἶναι ἀναληθές, ἀφοῦ ὁ Πάπας Γρηγόριος, γράφων πρὸς Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, λέγει ὅτι δὲν ἱστοροῦμεν τὸν Πατέρα ἀφοῦ «οὐκ οἶδαμεν». Ἀλλὰ περὶ τοῦ προσωπομόρφου τύπου τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ εἰς ἄλλας σχετικὰς πηγὰς οὐδὲν ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ ἐνιαχοῦ ὁρθῶς καταδικάζεται. Ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Β', γράφων πρὸς τοὺς ἐν Τυβίγγῃ, οὐδαμοῦ ἀναφέρει εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν σχέσει πρὸς τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων. «Ἐπειτα δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων προσκυνούμεν καὶ τιμῶμεν καὶ ἀσπασόμεθα καὶ μὴ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ὡς ὠφθησαν ἐνίοτε τῶν τε προπατόρων καὶ τῶν προφητῶν. Ἰστοροῦμεν δὲ καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ὡς

ὠφθη ἐν εἶδει περισσεῶς» (ἴδε Μ. Γεδεών, Κανονικαὶ Διατάξεις τ. Β' ἐν Κων) πόλει 1889 σελ. 332).

Ἄλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλας ὁρθὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις πλὴν τῆς τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου Σωφρονίου (1780), ἣν προαναφέραμεν. Ἐν ἔτει 1666 συνῆλθεν ἐν Μοσχοβίᾳ Σύνοδος ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ Πατριάρχου Ρωσσίας Νίκανος, εἰς ἣν παρέστησαν ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου καὶ τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Παΐσιος, Ἀντιοχείας Μακάριος, μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Νικαίας Γρηγορίου, Ἀμασείας Κοσμᾶ, Ἰκονίου Ἀθανασίου, Γάζης Παΐσιου, Σιναίου Ἀνανίου, διατυπώσασα ΝΔ Κανόνας. Αὕτη εἰς τὸν ΝΑ' κανόνα, προκειμένου περὶ ἁγίων εἰκόνων, ἀπαγορεύει τὴν προσωπικὴν σύνθεσιν τῆς Ἀγίας Τριάδος: «Ὁρίζομεν δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Σαββᾶθ ἦτοι τὸν Πατέρα πολλὸν καὶ τὸν μονογενῆ τοῦ υἱὸν καὶ περισσεῶν ἀναμέσον αὐτῶν ζωγραφίζειν λίαν ἀπρεπὲς καὶ ἀνάρμοστον ὑπόρχει. Φησὶ γὰρ ἡ αὐτοαλήθεια οὐδεὶς εἶδε τὸν Πατέρα εἰμὴ ὁ υἱός». Καὶ τὴν παράστασιν δὲ τῆς Περισερῶς ἡ Σύνοδος μόνον εἰς τὴν εἰκόνα τῆς βαπτίσεως περιορίζει. «Καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὐκ ἔστι φύσει Περισερῶς, ἀλλὰ φύσει Θεὸς ἐστὶν καὶ τὸν Θεὸν οὐδεις οἶδεν, ὡς Ἰωάννης μαρτυρεῖ. Ἐάν δὲ εἰς τὸν Ἰορδάνην ἐφάνη ἐν εἶδει Περισερῶς, διὰ τοῦτο μόνον εἰς τὴν εἰκόνα τῆς βαπτίσεως πρέπει νὰ ζωγραφίζεται οὐχὶ ἄλλαχοῦ, διότι εἰς τὸ Θαβώριον ἐφάνη σύννεφον, εἰς δὲ τὴν Πεντηκοστὴν ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἄλλοτε ἄλλως. Ἀλλὰ καὶ Σαββᾶθ δὲν ὀνομάζεται μόνον ὁ Πατήρ, ἀλλ' ὅλη ἡ Τριάς κατὰ τὸν Ἀρεοπαγίτην Διονύσιον». Φέρει δὲ ἡ Σύνοδος καὶ παραδείγματα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ· «Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῶ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου τὸ θεῖον εἶναι ὁμοιον» (Πράξ. ιζ', 29) καὶ ὁ Ἡσαΐας· «τίνοι ὁμοιώσετε τὸν Κύριον μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον περιχρῶσεν αὐτόν, ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν» (Ἦσ. ΜΗ' 44). Καὶ ἐκ τῶν Πατέρων ἡ Σύνοδος φέρει παραδείγματα. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς γράφει· «πρὸς δὲ τούτους φύσει τοῦ ἀοράτου καὶ ἀπεριγράπτου καὶ ἀσηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιῆσαι μίμημα; παραφροσύνης τοίνυν ἄκρα καὶ ἀσεβείας τοῦ σχηματίζειν τὸν Θεόν» (Βιβλ. Δ'). Γρηγόριος δὲ ὁ Διάλογος κωλύει τὴν παράστασιν τοῦ Πατρὸς, ἐξ οὗ καὶ τὴν προαιώνιον γέννησιν τοῦ υἱοῦ ἐκ Πατρὸς μόνον μὲ

τόν νοῦν πρέπει νὰ ὑπολογίζομεν. Νομίζει δὲ ἡ Σύνοδος διὰ τὸ ὄραμα τοῦ Δανιήλ, ὅτε εἶδε τὸν Πατέρα ὡς Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν καθήμενον ἐπὶ Θρόνου, ὅτι οὐχὶ ὁ Πατὴρ ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ Υἱὸς νοεῖται, ὡς καθήμενος ἐπὶ θρόνου θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ πίστις τὰς φυλάς. Καὶ ἡ Ἀποκάλυψις δὲ ὡς πολλῶν τῶν Υἱῶν νοεῖ, ὡς Α καὶ Ω, ἡ πρώτη τοῦ Υἱοῦ γέννησις καὶ ἡ δευτέρα, κατὰ τὸ «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Τοιοῦτοτρόπως οἱ Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσωσιν ἐν Ῥωσσίᾳ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀνθρωπομόρφου παραστάσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος (ἴδε Κ. Δελιωτὴ Πατρ. ἔγγραφα τ. Γ' ἐν Κωνσταντοῦ 1905 σελ. 163).

Τὰς ἀντιρρητικὰς ταύτας διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὁ μακάριος Διδάσκαλος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνω διατριβῇ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ νομίζων ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ὠρίσαστο ἱστορεῖν θάτερον ἢ ἑκάτερον τῶν τύλων διανοίᾳ δοκεῖ μοι ἔχειν ἄρρωστημα».

(Συνεχίζεται)

† Ο ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΛΙΑΝ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

Θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς οποίας ἐπιτύσσονται τὰ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἱστορούμενα γεγονότα, τὰ ὅποια ἐπέχυσαν νέον φῶς ἐπ' αὐτῆς. Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ὡς χάριτος πύργος, κατέπεσαν πολλαί, ἐπιστημονικαὶ δὴθεν, ὑποθέσεις, αἱ ὅποια κατὰ τὸν παρελθόντα ἰδίως αἰῶνα τόσον θόρυβον ἐδημιούργησαν περὶ ἐαυτὰς, εἰς βάρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἀνάλαμψε δὲ καὶ πάλιν ἡ ἀξιοπιστία τοῦ «βιβλίου τῶν βιβλίων» διὰ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν, αἱ ὅποια ἐληλήθασαν τὰς περιγραφὰς τῆς Ἁγίας Γραφῆς μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας.

Ἡ ἀπαρτίθμησις τῶν περιπτώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἐθριαμβεύσεν ἡ ἀξιοπιστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, θὰ ἀπετέλει τόσον ὀγκώδη, ὡς εἶναι ὁ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Frederic Kenyon ὑπὸ τὸν τίτλον The Bible and Archaeology ἐκδοθείς. Ἡμεῖς θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς ἓν καὶ μόνον παράδειγμα, τὸ ὅποιον ὅμως εἶναι ἀρκετὰ χαρικτηριστικόν, ἵνα καταδείξῃ μέχρι ποίας ἀκριβείας ἐξικινούνται αἱ διηγήσεις τῆς Βίβλου. Εἰς τὸ ἔκτυπον, δηλαδὴ, κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (στ. 23) ἀναφέρεται ὅτι μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἱεριχοῦς «ἡ πόλις ἐνεπρήσθη ἐν πυρισμῷ σὺν πᾶσι τοῖς ἐν αὐτῇ», ἵτοι χωρὶς νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λεηλασίαν τῶν κατακτητῶν, διότι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἠθέλε νὰ θεωρηθῇ αὕτη ὡς «ὄλοκαύτωμα πρὸς τὸν Θεόν». Τὴν πληρωφορίαν ταύτην, ἡ ὁποία ὑπὸ τῶν προθύμων νὰ ἀρνηθῶσι πᾶν κῦρος εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβολή, διὰ τῶν γενομένων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνασκαφῶν ἀπεδείχθη μέχρι κεραίας ἀκριβῆς. Ἐνῶ δηλαδὴ εὐρέθησαν ὄγκοι πελώριοι τέφρους, προσερχόμενοι οὐ μόνον ἐκ τῶν κατακαυθειῶν οἰκιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων εὐφλέκτων ὑλῶν, αἱ ὅποια

ἐλεσθωρεύθησιν, ἵνα καταστήσωσι τὴν διὰ πυρὸς καταστροφὴν ὀλοκληρωτικὴν, τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις ὑπάρχοντα, ἴτοι σίτος καὶ ἄλλα δημητριακά, εὐρέθησαν ἀπληθρακωμένα μὲν, ἀλλ' ἄθικτα ἐντὸς πίθων. Οὕτως ἡ κιβωτὸς τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία ἐπὶ τῶν ἀρνητῶν τῆς πίστεως κατεβλήθη προσπάθεια νὰ παρυσταθῇ ὡς περιέχουσα μύθους καὶ φανταστικὰς ἱστορίας, οὐδεμίαν ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀποδεικνύεται μέχρι κεραίας ἀκριβῆς.

Δὲν θὰ ἔπρεπεν ὅμως νὰ μὴ μνημονευθῇ ὅτι, διὰ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν, κατέπεσε καὶ τὸ ἰσχυρότερον, κατὰ τοὺς ἀρνητάς, τῶν ἐναντίον τῆς ἀξιοπιστίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπιχειρημάτων. Αἱ διηγήσεις αὐτῆς, ἔλεγον, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι ἀκριβεῖς, ἀφοῦ κατ' ἀνάγκην στηρίζονται ἐπὶ τῆς προφορικῆς παραδόσεως, ὡς ἀναφερόμεναι εἰς γεγονότα συμβάντα αἰῶνας ὀλοκλήρους ἐνωρίτερον τῆς ἀνακαλύψεως τῆς γραφῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι αἱ ἀνακατασκευαί ἀπεδείκνυν ὅτι ἡ γραφὴ ὑπῆρχεν ὄχι ἀπὸ τοῦ ἐνάτου π. Χ. αἰῶνος, ὡς μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ 3.000 π.Χ. !

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἁγία Γραφή μετὰ τὰς τόσας κατ' αὐτῆς γενομένας ἐπιθέσεις ἐξῆλθε θριαμβευτικῶς νικήτρια καὶ ἐπανέρχεται πλήρης κύρους καὶ ἀκεραία εἰς τὴν παρὰ τὸν ἀνθρώπον θέσιν αὐτῆς, ὡς φύλαξ ἄγγελος καὶ ὁδηγὸς αὐτοῦ κατὰ τὴν πρόστην αἰωνιότητα πορείαν του. Καὶ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἀνακτᾷ λίαν ἐγκαίρως τὴν ἀρμόζουσαν παρὰ τῷ παρπαίοντι ἀνθρώπῳ θέσιν αὐτῆς, διότι πάντες οἱ φιλοδοξήσαντες νὰ τὴν ἀντικαταστήσωσιν ἐχρεωκόπησαν καταγοδῶς.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΥ

Καθηγητῆ τῶν Θεολογικῶν
τοῦ ἐν Ν. Φιλαδέλφειᾳ γυμνασίου

[Τέλος]

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ, ΑΣΚΗΣΕΙ ΤΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Γ'

Κατερθάσωμεν εἰς τὴν τρίτην ἰδιότητα τοῦ λειτουργήματος τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος : Ὁ Πνευματικὸς ὡς ἰατρός. Πῶς κείται ἡ ἰατρικὴ αὐτοῦ καὶ πῶς θὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς ; Ὁ Πνευματικὸς δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς εὐθύνης καὶ ὑποδικίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν διὰ τὰ διεπραχθέντα ἐπ' αὐτοῦ ἁμαρτήματα, εἴνεκεν ἀνάγκῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας αἰτιολοῦσαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ ἁμαρτήματα ταῦτα, ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑγείαν του τὴν ἠθικὴν κατὰ τὸν πλέον ἐφικτὸν τρόπον ἢ νὰ προλάβῃ κλονισμὸν τῆς υγείας ταύτης. Τί θὰ ὀφέλει τὸν ἐξομολογηθέντα ἁμαρτωλόν, ἐὰν ἐδίδοτο μὲν εἰς αὐτὸν ἡ συγχώρησις ἐπὶ τῇ διαπράξει ἀδικήματός τινος, δὲν ἐπραττεν ὅμως τίποτε πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ ἀδικήματος τούτου. Ἡ μὴ ἐπανόρθωσις ἀφίνει τὴν πληγὴν ἀνοικτήν. Οὐδὲ θὰ προήγε τὴν ἠθικὴν ὑγείαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἡ ἀπλήρως διδασκαλία τοῦ Πνευματικοῦ περὶ τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἁμαρτήματός του καὶ τῶν παρεμαρτούντων

επακολουθημάτων. Τί ἔχει νὰ ὠφεληθῆ ὁ σωματικῶς ἀσθενῶν, ἐὰν ὁ δοκιμώτερος ἰατρός διαφωτίσῃ αὐτὸν περὶ τῶν αἰτίων, τῆς φύσεως, τῶν επακολουθημάτων τῆς ἀσθενείας του, αὐτὸς ὅμως δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἐμπρακτον θεραπείαν, ἤτοι δὲν κάμῃ χρῆσιν τῶν ἀπαιτουμένων φαρμάκων; Οὕτω καὶ ὁ Πνευματικὸς, ἐὰν συγχωρήσῃ ἁμαρτίαν τινά, ὡς δικαστής, ἐὰν ὡς διδάσκαλος ἐμελλε νὰ ἐκθέσῃ σαφέστατα τὰ τῆς ψυχικῆς ἀσθενείας, ἤτοι τῆς ἁμαρτίας, δὲν ἐπιθέσῃ ὅμως ἐπὶ τὸν πύσχοντα «ἐλαϊον καὶ οἶνον» καὶ δὲν ἐπιθιδιάσῃ αὐτὸν «ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος», δὲν ἀποθέσῃ εἰς τὸ «πανδοχεῖον», καὶ ἐν γένει δὲν περιθάλλῃ τὸν «ἐμπεσόντα εἰς τοὺς ληστὰς λογισμοὺς» ἁμαρτωλόν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου», ἐὰν, λέγω, δὲν γίνωσιν ἕλα ταῦτα ἡ σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἥτις ἐπιδικάζεται καὶ ἐπηγγέλλεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως Ἰδρυτοῦ εἶναι ἀνέφικτος. Ἐντεῦθεν, καὶ αἱ τρεῖς ἰδιότητες τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ δρῶσιν ἀρρήκτως πρὸς ἀλλήλας συνδεδεμένοι. Πᾶσα παράλειψις ἐκ μέρους τοῦ Πνευματικοῦ τῶν ἀπαιτήσεων εἶτε ὡς δικαστοῦ εἶτε ὡς διδασκάλου εἶτε ὡς ἰατροῦ ἢ κακῆ αὐτῶν χρῆσις ἔχει ὀλεθριώτατον ἀντίκτυπον διὰ τὴν κατὰ στασιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Πῶς θὰ ἐνεργήσῃ ὡς κριτῆς ὁ Πνευματικὸς διὰ νὰ ἀθωώσῃ τὸν ἁμαρτωλόν, ὅταν δὲν προβῇ πρότερον εἰς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν αἰτίων τῆς ἁμαρτίας; Ἄλλ' ἢ διάγνωσις αὕτη εἶναι ἔργον τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πνευματικοῦ ἰδιότητος. Πῶς δὲ ὁ Πνευματικὸς ὡς διδάσκαλος θὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα αὐτοῦ νὰ διδάξῃ τὸν ἁμαρτωλόν, πρὶν προηγηθῆ ἡ ἰατρικὴ διάγνωσις; Βλέπομεν λοιπὸν, πόσον εἶναι ἀλληλένδετα τὰ ἐνεργήματα ταῦτα τοῦ Πνευματικοῦ ἐν τῷ ὄλῳ λειτουργήματι τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος: «Ἄν ἐν τῇ παρουσίᾳ μελέτη ἀναφέρωμεν ὡς τελευταίαν ἐνέργειαν τοῦ Πνευματικοῦ τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα, πράττωμεν τοῦτο ὄχι διότι ἀποτελεῖ τοῦτο κενωρισμὸν τι στάδιον, καὶ δὴ τελευταῖον τοῦ ἔργου τοῦ Πνευματικοῦ, ἀλλὰ διότι ἐν τέλει, ἡ τελευταία πράξις τῆς ἑλλης διεξαγωγῆς τοῦ Μυστηρίου εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, ἡ δόσις τῶν φαρμάκων, ἡ ἰατρικὴ συνταγή, πᾶγμα τὸ ὅποσον προφανῶς ἀνάγκη εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἰατροῦ. Ἄλλως, ὁ Πνευματικὸς καὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν δύο πρώτων ἐνεργημάτων αὐτοῦ ἔδωκεν καὶ πλαίσιον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰατροῦ, καὶ τοῦτο εἶναι εὐνόητον, ἐφ' ὅσον τὸ ἔλον Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως εἶναι ἰαματικόν.

Ὡς ἰατρός λοιπὸν ὁ Πνευματικὸς Πατήρ θὰ τὴν νῶσιν πάντοτε τὸ θάρρος τοῦ ἁμαρτωλοῦ· θὰ κάμῃ διάγνωσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, τῆς ἑλλης αὐτοῦ ἐπίσης ψυχικῆς καταστάσεως καὶ θὰ δεικνύῃ τὰ ἀπαιτούμενα φάρμακα. Καὶ εἰς μὲν τὴν Διγνωστικὴν ἔχουσι θέσιν κατάλληλοι ἐρωτήσεις τοῦ Πνευματικοῦ πρὸς τὸν ἐξομολογούμενον· εἰς δὲ τὴν Θεραπευτικὴν τὴν διὰ τῶν φαρμάκων καθίσταται ἀπόλυτος ἀνάγκη ἡ γνῶσις τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Θὰ ἦτο δὲ σπουδαῖον, ἂν ἕκαστος Πνευματικὸς ἐντελῶς ἐχευῆθῃ καὶ ἰδιωτικῶς, ἐκράτει κατ' ἴδιαν μετὰ τὴν τέλε-

σιν τοῦ Μυστηρίου, ἐπαναλαμβάνω ἐντελῶς κατ' ἴδιαν καὶ ἐχευῆθῃ, «Βιβλίον Θεραπευτικῆς τῶν ἁμαρτημάτων», τὸ ὅποσον θὰ ἡδυνάμην νὰ ὀνομάσω «Ἀμαρτολόγιον» ἢ «Συνταγολόγιον ἁμαρτημάτων», τὸ ὅποσον θὰ ἡδύνατο νὰ περιλαμβάνῃ τὰς ἀκολουθοῦσας στήλας:

Ἄμαρτημα	Παρουσιαστικὰ	Γενικὴ καταστάσις τοῦ ἁμαρτωλοῦ	Γενουμένη θεραπεία

Τοιαυτὴ ἐργασία θὰ εἶχεν ἐν πρώτοις τὸ μέγα προσόν ὅτι ὁ Πνευματικὸς θὰ εἶχεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν Ψυχολογικὴν Στατιστικὴν τῆς ἐν τῇ δρᾷ Κοινωνίας ἢ καὶ ἔξω αὐτῆς· ἔπειτα δέ, θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ νὰ κρίνῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ, καὶ τὸ μέγιστον, θὰ εἶναι συνεπῆς πρὸς ἑαυτὸν, καὶ δὲν θὰ πίπτῃ εἰς ἀνακολουθίαν. Μὴ λησμονώμεν ὅτι ἐνθ' ὁ Πνευματικὸς ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς ἀκρον ἐχέμυθος, καὶ φυσικὰ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ εἴπῃ τι σχετιζόμενον πρὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς Ἐξομολογητοῦ, οἱ χριστιανοὶ κρίνουσι τὸν Πνευματικόν, καὶ δημοσιεύουσιν «ἐαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις» τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ, κρίνοντες ἔστιν ἔτε αὐτάς. Δὲν θὰ εἶναι ὑπομητικὸν τῆς θέσεως τοῦ Πνευματικοῦ, ἐὰν διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα, ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις διαπραχθῆν ἐξέδιδε διαφορωτάτας ἀποφάσεις; Ἄπο τοῦ ἀτόπου τούτου εἶναι δυνατόν νὰ προφυλαχθῇ ὁπωσοῦν διὰ τοῦ Ἀμαρτολόγιου. Ἄλλ' ὡς εἶπον δὲν τολμῶ νὰ εἰσηγηθῶ τοῦτο ὡς γενικὸν μέτρον, διότι, ἐὰν γνωσθῇ εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὅτι ὁ Πνευματικὸς «γράφει», θὰ νομίσωσιν ὅτι γράφεται καὶ τὸ ὄνομά των, καὶ εἶναι ἐπόμενον ὅτι θὰ ἀπέφυγον νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ Μυστήριον. Ἐὰν ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιμετωπιεθῆ τὸ ὑπονοούμενον τοῦτο πρόσκομμα, νομίξω ὅτι ἡ κράτησις Ἀμαρτολόγιου ἄριστα θὰ εἶχεν ἀποτελέσματα διὰ τε τὸν Πνευματικὸν προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ δι' ἑλλην τὴν ἰατρικὴν ἐν πνεύματι Ἐπιστήμην.

Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι θὰ ἀπέμενε σοβαρῶς ἀτελεῆς ἡ μελέτη αὕτη, ἂν δὲν ἐσημεῖον ἑλίγα τινὸς ὡς πρὸς τὰ φάρμακα τῶν ὀπίων ὁ Πνευματικὸς εἶναι ἐντεταλμένος νὰ κάμῃ χρῆσιν.

Βεβαίως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν ὅτι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «φάρμακα», ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως νοθεύονται ὁ κανὼν καὶ τὰ ἐπιτίμια. Ἀλλὰ τὸ ἀπορούμενον εἶναι ἡ δόσις τῶν φαρμάκων. Φάρμακόν τι καθ' ἑαυτὸ δύναται νὰ εἶναι δραστηκώτατον κατὰ τινος ἀσθενείας· ἀλλ' ἂν δοθῇ εἰς δόσιν μεγαλυτέραν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, καὶ αὐτὴ ἡ ἀθῶα κίνησις, ἀποδαίνει δηλητήριον· ἂν δὲ πάλιν δοθῇ εἰς δόσιν ἐλαχίστην, ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ εἶναι ἀνεπαίσθητος. Τοῦτο συμβαίνει καὶ διὰ τὴν δόσιν τῶν πνευματικῶν φαρμάκων, μὲ τὴν πρόσθετον δυσκολίαν διὰ τὸν Πνευματικόν, δυσκολίαν, τὴν ὀπίαν δὲν δοκιμάζει ὁ σωματικὸς ἰατρός, ὅτι ὄχι μόνον πρέπει ἡ δόσις νὰ εἶναι κανονικὴ,

ἀλλὰ καὶ νὰ προσφερθῆ μετὰ τῆς δεούσης τέχνης. Καὶ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν τὸ τοῦ Μεγάλου Πνευματικοῦ, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου λόγιον ἐστὶ: «Ὅτι ἐν τῇ φύσει τῶν φαρμάκων ἐστὶν ἡ σωτηρία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ προσάγοντος· τούτου γὰρ μὴ ὄντος, πάντα διέφθαρται». Φάρμακα δραστηκῶτατα κατὰ τῶν ἀσθενημάτων τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη, αἱ γονυκλισίαι, ἡ ἀποχή ἀπὸ τῆς θείας Κοινωνίας, ἀλλ' ἐὰν ἐκεῖ εἴπου χρειάζεται νηστεία θαυρτέρα ἢ μακρότερος χρόνος ἀποχῆς ἀπὸ τῆς θείας Μεταλήψεως ἐπιβλήθη ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ χρόνος ἀνεπαίσθητος ἢ νηστεία καὶ ἐν γένει ἀσκησις τις ἐλαφρά, ὑπάρχει φόβος ματαιοπονίας. Καὶ ἂν, ὅταν ἐνδείκνυται ὑπὸ τῶν πραγμάτων νὰ φανῇ ὁ Πνευματικὸς «αὐστηρὸς», αὐτὸς δειχθῆ χαλαρὸς μέχρις ἀδιαφορίας, τότε ἐὰν ἀρκεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς γίνεται συνένοχος τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ διακινδυνεύεται καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ταλαιπώρου ἀμαρτωλοῦ. Ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ συγκατάθεσις πρέπει νὰ εἶναι σπουδαῖοι καὶ ἀχώριστοι σύντροφοι τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς· προσοχὴ ὁμοῦ μεγάλη νὰ μὴ πέσωσιν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον. Ἡ συγκατάθεσις ἢ ἐν οὐδέοντι ἐκδηλουμένη δὲν ἀπέχει τῆς ραθυμίας καὶ ἀδιαφορίας. Ἄν ἡ πολλὴ αὐστηρότης δὲν εἶναι ἀξιοσύστατος, δὲν εἶναι ὁμοῦ οὐδὲ ἡ πολλὴ ἐπιείκεια. Ὡς δὲ ἐκφράζομαι καὶ εἰς τὸ Ἐξομολογητῆριόν μου, ἴσως ἴσως διὰ πολλὰ ἀμαρτήματα τῆς παρουσίας ἐποχῆς εἶναι δυνατόν νὰ λησθῆ ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε τόση πληθὺς αὐτῶν, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ τοιαύτη, μέτρι ραθυμία ἐξικνουμένη, λεγομένη «ἐπιείκεια» τῶν Πνευματικῶν. Εἶναι εὐνόητον ἐκ τούτων μετὰ πόσης συ νέ σ ε ω ς ὀφείλει νὰ διεξάγῃ τὸ σωτηριῶδες ἔργον τῆς Ἱεραῆς Ἐξομολογήσεως ὁ Πνευματικὸς.

Ἐχόντες ἐνώπιον ἡμῶν τὸν ἐξομολογούμενον ἀμαρτωλὸν εἰς ἐν νὰ ἀποδλέπωμεν: Ἦώς νὰ τὸν σηκώσωμεν εἰς τὸν ὠμόν μας ὡς τὸ θηριάλωτον πρόβατον καὶ νὰ τὸ προσφέρωμεν σεσωσμένον εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χριστὸν ὡς ὄνον πολὺτιμον. Θὰ γίνωμεν τότε πᾶσι τὰ πάντα κατὰ τὸν μακάριον τῆς Κορίνθου καθηγεμόνα καὶ πολιούχον, τὸν Ἀπόστολον Παῦλον λέγω, ἵνα πάντως τινὰς σώσωμεν «νῦν μὲν τοῖς αὐστηροτέροις χρόνοις τῶν φαρμάκων, νῦν δὲ καὶ τὸ γλυκάζον συγκεραυννύντες· ἄλλοτε ἐλέγχοντες, ἐπιτιμῶντες, ἄλλοτε πάλιν παρακαλοῦντες, νουθετοῦντες, καὶ παντὶ τρόπῳ τὰ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνακειμένων ἐνώπιον ὁμῶν ψυχῶν διοικονομοῦμενοι»¹. Εἰς ταῦτα περιλαμβάνεται ἡ «ιατρικὴ ἐν πνεύματι Ἐπιστήμη», ὡς ἀποκαλεῖ τὸ λειτουργημα τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος ἢ Ἀγία ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Σύνοδος², ἐπιστήμη δέ, ἵνα ἐν παρόδῳ εἶπω, ἡ ὁποία, ὡς πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰ μέσα τῆς παροχῆς βοηθείας εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἀπέχει ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην κατὰ παρασάγγας, καὶ ὡς πρὸς ἄλλα, μάλιστα δὲ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὀλικῆς ἀμοιβῆς. Ὁ σωμα-

τικὸς ἱατρὸς ἔχει διατιμήσεις σωματικὰς τῶν φαρμάκων του καὶ τῶν ἐπισκέψεών του, πλειστάκις δὲ καὶ ὠρισμένας ὥρας ἀκροάσεων. Τοιοῦτοι περιορισμοὶ καὶ περιστατικὰ εἶναι ἐντελῶς ξένα διὰ τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν. «Ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ» εἶναι δεκτὸς ὁ ἀμαρτωλός· «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» εἶπεν ὁ Κύριος. Τὰ δὲ φάρμακα καὶ ἐπισκέψεις παρέχονται ἐντελῶς δωρεάν, ὡς Χάρις Χριστοῦ. «Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε». Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς Πνευματικούς, οἱ ἔποιοι ἀπλώνουν τὴν χεῖρα διὰ νὰ δεχθῶσι φιλοδώρημα, δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ἀμοιβήν, μετὰ τὴν τέλειαν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱεραῆς Ἐξομολογήσεως. Χωρὶς νὰ εἶπω περισσότερα, ἀρκοῦμαι νὰ ἐπαναλάβω τὴν λέξιν «ἀλλοίμονον»!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ἐκ τῶν καρπῶν».. »

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν πανδήμῳ συμμειοχῇ ἐωρισμένη ἢ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς εἰρηρικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Ἀυγούστου 1936 συμπλήρωσις τῆς τετραετίας. Καὶ ναὶ μὲν τὸ τετραετὲς διαρρεῦσαν διάστημα χρόνου δὲν εἶναι ἐπαρκὲς διὰ τὴν πλήρη ἐκτίμησιν τῶν ἱστορικῶν μεταβολῶν εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς Ἑθνικοῦ, ἐν τούτοις ὁμοῦ ἀπὸ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους γέυεται σήμερον πλουσίως πᾶς Ἕλλην πολίτης, εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἱστορικὴ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ 4η Ἀυγούστου 1936 διὰ τὸ Ἑλληνικόν, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καμπῆς. Πλήρης ἀσφάλεια ἐσωτερικῆ, εἰρηρικῆ διαβίωσης, ἐπιτυγχανομένη ἐν μέσῳ τεταραγμένης διεθνούς ἀτμοσφαιρας, ἐξαφάνισις τοῦ κομμουνικοῦ καὶ τοῦ ταξικοῦ μίσους, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ διαιρέσῃ τὸ Ἕλληνικόν Κράτος, ἀνάπτυξις τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, περιθάλψις τῶν πασχόντων δαυιλῆς, παροχὴ ἐνκαιριῶν ἐργασιῶν, ἐξυγίανσις τῆς παιδείας καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀναπτέρωσις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἐκτίμησις πρὸς τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ ἰδεώδη καὶ ἰδίᾳ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ οἰκογένειαν εἶναι ἕνα μόνον ἐκ τῶν καρπῶν τῆς κατὰ τὴν τετραετίαν καταβληθείσης προσπάθειας. Αἱ δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία συμμετέχουσα ὁλοφύτως ἀνέπεμψεν εἰς πάντας τοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος δεήσεις ὑπὲρ τῶν πρωτεργατῶν τῆς τοιαύτης ἀναδημιουργίας καὶ τῆς κατευοδώσεως τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Σοβαρῶτατον ζήτημα.

Ἡ «Ἀναμορφωτικὴ Ἐνωσις Πατρῶν», τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ διάδοσις καὶ ἡ ἐμπέδωσις παρὰ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ δὴ τῇ ἐκκλησίᾳ, τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνικοῦ, ἀνηνθύνθη πρὸς ἔργον ἐσπερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδα ζητοῦσα τὰς ἀπόψεις αὐτῆς ἐπὶ σοβαρωτάτῳ ζητήματι, τὸ ὁποῖον ἀνησχόλησε τὴν κοινωνίαν τῶν Πατρῶν, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἔχει πανελλήνιον καὶ γενικωτάτην σημασίαν. Ἱατρὸς, δηλαδή, τῶν Πατρῶν εἰς διάλεξιν

1. Ἐνταλτηριώδη Γράμματα εἰς τὸ γενέσθαι Πατέρα Πνευματικῶν Σύνταγμα, Ε' τόμ., σελ. 574.

2. Καν. 102ος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Πρὸς Βασίλειον τοῦ Μεγάλου, Καν. Γ'.

του γενομένην αὐτόθι, ἀκολουθῶν θεωρίας δῆθεν ἐπιστημονικάς, αἱ ὁποῖαι ἐχρεωκόπησαν ἤδη παταγωδῶς, ἐκηρύχθη ἀναφανδὸν κατὰ τῆς ἐγκρατείας, οὕτω δὲ ὑπὸ τὸ ἐπικάλυμμα τῆς ἐπιστημονικότητος, ἢ νεολαία τῆς μεγάλης πελοποννησιακῆς πόλεως ἐλάμβανε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς διαφθορᾶς καὶ ἠθικῆς παραλυσίας. Ἡ Ἀναμορφωτικὴ Ἐνωσις, αἰσθανομένη δι' ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ὑπόουλου ταύτης δηλητηριάσεως τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἐθνους, ἐκάλεσεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰδικὸν ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος εἰς δημοσίαν ὡσαύτως διάλεξιν δι' ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων ἀνεσκεύασε τοὺς δῆθεν ἐπιστημονικούς, πράγματι δὲ ὑπόπτους, νεωτερισμούς, ἀποδείξας ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη διὰ τῶν μεγαλυτέρων σημερινῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς εἶναι κερηρωμένη ὑπὲρ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἠθικῆς καθαρότητος. Εἰς τὴν συζήτησιν, ἢ ὁποία συνεχίσθη καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐπιχωρίου Τύπου, εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ λαοῦ τῶν Πατρῶν, ἀνεμίχθη ἀπόσκλητος ἀθηναῖος ἐπιφυλλιδιογράφος λαϊρός, ὁ ὁποῖος δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιεῖ τὴν γραφίδα του καὶ πρὸς ρυπαρογραφίαν.

Πῶς εἶ ἀνενόητοι ;

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος, ἡ ἐρωτωμένη ἐφημερίς ἐτάχθη ἀνεπιφυλάκτως πρὸς τὸ μέρος τῆς ὀγιοῦς καὶ χριστιανικῆς ἀπόψεως. Ἀκολουθῶν ὁ Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Γονέων ἢ «Χριστιανικὴ Ἀγωγή», δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐφημερίδα, γενικέων τὸ ζήτημα, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν προσήκουσαν ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ, δεικνύων ὅτι διὰ τῆς οὕτω διεξαγομένης προπαγάνδας διακυβεύεται ἡ ὑπόστασις ἡμῶν οὐ μόνον ὡς Κράτους, ἀλλὰ καὶ ὡς φυλῆς καὶ ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ διεξάγοντες τὴν ὄλεθρίαν ταύτην προπαγάνδα διαφθορᾶς δεόν νὰ παταχθῶσιν ἀμειλίκτως. Πράγματι δὲ αὕτη εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητος ὑποχρέωσις οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κράτους, ἐὰν δὲν θέλομεν καὶ αἱ ἐφημερίδες ἡμῶν μετ' οὐ πολὺ νὰ ποιεῖνται τὴν αὐτὴν θλιβερὰν διαπίστωσιν, τὴν ὁποίαν ποιοῦνται νῦν αἱ γαλλικαὶ τοιαῦται. «Οἱ, δηλαδή, «ὁ λαὸς καὶ ἰδίως ἡ νεολαία τῆς χώρας ὑπέκειντο εἰς τὴν βαθμιαίαν, ἀλλὰ συνεχῆ δηλητηρίασιν», ἢ ὁποία ὡς ἀποτέλεσμα εἶχε ἐνὰ ἐξασθενήσῃ ἢ γαλλικὴ οἰκογένεια καὶ νὰ μειωθῶσι μέχρι σημείου τραγικοῦ αἱ γεννήσεις». Ἐπειδὴ ὁμως ἐν Ἑλλάδι, χάριτι θείᾳ, ἤδη ἀπὸ ἐτῶν, ἡ Ἐθνικὴ ἡμῶν Κυβερνήσις ἀνέλαβε καὶ διεξάγει τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἠθικῆς ἐξυγιάνσεως τοῦ λαοῦ ἡμῶν, ἰδίᾳ δὲ τῆς νεότητος, εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς οἱ τοιοῦτοι διαφθορεῖς παραμένουσιν εἰς ἀνενόητοι καὶ ἐλεύθεροι εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ φθοροποιοῦ ἔργου των.

*

ὑπὸ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συμβουλίου ἀνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις ἐργασιῶν ἀναστηλώσεως κλασσικῶν καὶ Βυζαντινῶν μνημείων κατὰ τὸ τρέχον οἰκονομικὸν ἔτος. Μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ ἐργασίαι ἀναστηλώσεως εἰς τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ Θησαυρον, τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸν Βυζαντινὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς Ὁρωπὸν καὶ τὴν μονὴν τοῦ Ὁσίου Δουκῆ.

Θὰ στερεωθῶσιν ἐξ ἄλλου, οἱ θολωτοὶ τάφοι τῶν Μυκηναίων, τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Στεφάνισσης, ἡ μονὴ τοῦ Ὁσίου Μελετίου παρὰ τὸν Κιθαιρώνα, ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας Μονεμβασίας, τὰ Βυζαντινὰ τεῖχη τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ φρούριον Μυτιλήνης, τὸ φρούριον τῶν Κυθῆρων καὶ ἡ ἐπισκοπὴ Θήρας. Ἐπίσης, θὰ καθαρισθῶσιν αἱ ἀγιογραφίαι τοῦ καθολικοῦ τῆς μονῆς Πετρακῆ καὶ αἱ τοιχογραφίαι τοῦ Βυζαντινοῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου Λεσβου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 1ης το. μ. ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κατήρτισε τὸν κατάλογον τῶν πρὸς ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων, ὃν ἀπέστειλε συμφωνῶς τῷ νόμῳ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἄδειαι τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Παραμυθίας δεκαπενθήμερος, Ἄρτης καὶ Δρυϊνουπόλεως ἀνά μηνιαία καὶ Μαντινείας καὶ Γυθείου ἀνά εἰκοσαήμερος.

— Τὸ Δευτεροβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τῆς 3 το. μηνὸς ἐπεκύρωσε τὰς κατὰ τὸ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μποῦα καθαιρετικὰς ἀποφάσεις ἐρήμων τοῦ κατηγορουμένου.

— Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι δι' ὑπουργικῆς Πράξεως διορίσθησαν ὁ Ἱερομ. Ἀντώνιος Σταθακάρος, καὶ οἱ κ. κ. Σωκράτης Τσιλιόπουλος καὶ Ἰωάννης Ἀνδρ. Μαμαλοῦκος Γραφεῖς παρὰ τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Γραφῆς Α' τάξεως.

— Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου ἀνεκοινώθη ὡσαύτως ὅτι διὰ Β.Δ. ἰδρύθη ἰδίᾳ ἐνορία ἐν τῷ συνοικισμῶ Καϊδαρίου Ἀττικῆς, ἔχουσα ὡς ἐνορ. νοῦν τὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

— Ὁσαύτως ἀνεκοινώθη ὅτι διὰ Β. Δ. συνεχωνεύθησαν αἱ κατὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Γόρτυνος ἐνορία Ἁγ. Παρασκευῆς εἰς τὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Ὑφουίντος, Ἁγίας Τριάδος εἰς τὴν τῆς Κοιμήσεως τοῦ Θεοτόκου Βελημαγίου, Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος Βυτινῆς, Ἁγ. Τριάδος καὶ Ἁγ. Δημητρίου Κοντοβαζαίνης εἰς μίαν τῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ αἱ τῆς Ἁγ. Μαρίνης καὶ Ἁγίου Βασιλείου Βάχλιας εἰς τὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ Β.Δ. ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρουκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος παραίτησις τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ζέρβα.

— Ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως ὑπεβλήθη ἐκθεσις περὶ τῆς κατὰ τὸ διαρρεῖσαν σχολικὸν ἔτος δράσεως τῶν κατηχητικῶν Σχολείων αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ἐλειτούργησαν 115 σχολεῖα, εἰς ἃ ἐνεργάσθησαν 14.135. Ἐκ τῶν λειτουργησάντων σχολείων τὰ 100 ἦσαν θηλέων ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν τάξιν αὐτῶν τὰ 90 κατώτερα καὶ τὰ 25 μέσα. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπὶ τούτοις ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ πρωτῇ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ Ἀθηνῶν, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, Δοξολογία ἐπὶ τῇ τεταύτῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐξοχωτάτου Πρωθυπουργοῦ κ. Ἱ. Μεταξᾶ συγκροτήσεως τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Τρίκκης καὶ Καστορίας. Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας ὄργανοθετοῦσαν ἐορτήν.

— Ὁ Μακαριώ ατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ συνεδριῶν τῶν Διοικ. Συμβουλίων ΤΑΚΕ, Ταμείου Ἀνταλλαξίμων, Ἡρώου Ἁγ. Λαύρας καὶ Σωματείου Ἐξοχῆς Ἐργαζομένων Γυναικῶν.

— 'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μέγαν 'Εσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ ἐν Μοσχάτῳ ὁμωνύμῳ 'Ιερῷ Ναῷ, τῇ δ' ἐπίκλησιν κατὰ τὸν 'Ορθρον καὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ 'Ι. Ναῷ τῆς Πρωτευούσης.

— 'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐχειροτόνησε Διάκονον ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐν 'Αγίᾳ Παρασκευῇ, τῆς 'Αδελφότητος Θεολόγων «Ζωὴ» τὸν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Θεολόγον ὁσιώτατον Χαρίτονα Πνευματικῆν. 'Εν τῷ αὐτῷ 'Ιερῷ Ναῷ, ἐντολῇ τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησε τρεῖς ἐτέρους Θεολόγους ἐκ τῆς ἐν λόγῳ 'Αδελφότητος ὁ Θεοφίλ. 'Επίσκοπος Πατάρων.

— 'Ο Μακαρ. 'Αρχιεπίσκοπος ἐπεθεώρησε τὸ ἐν τῇ 'Ι. Μογῇ Πετροῦ ἀνεγειρόμενον Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον.

— Τὸν Μακαρ. 'Αρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ἐν τῇ ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς 4ης Αὐγούστου τελεθεισῇ ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Δοξολογίᾳ ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ 'Ι. Ναῷ τῆς Καπνικαράς καὶ τῇ καταθέσει τοῦ θεμελίου λίθου τῆς νέας Λαχαναγορᾶς τῆς Πρωτευούσης ὁ Θεοφίλ. 'Επίσκοπος Ταλαντίου.

'Ι. Μητρόπολις Δράμας

'Ο Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Βασίλειος ἐπιστρέψας εἰς Δράμην χάριν τῶν πανθρακικῶν ἑορτῶν προέστη τῆς ψαλτικῆς δοξολογίας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Διαδόχου Παύλου, ἐτέλεσε τὴν θ. λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ναῷ τῶν Δώδεκα 'Αποστόλων καὶ μετ' αὐτὴν μεταβάς εἰς Δοξᾶτον ἔψαλεν τὴν καθιερωμένην ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων κ. Σπέντζα, τοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Κаланτζή καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου 'Ελευθερουπόλεως.

— Τὴν ἐπομένην, 1ην 'Ιουλίου, ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Δράμας, ἐπὶ τῇ δοξολογίᾳ χοροστατούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δράμας, εὐθὺς δὲ μετ' αὐτὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καβάλλας καὶ 'Ελευθερουπόλεως, πολλῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους λαοῦ ἐψάλη ἄγιασμα καὶ ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριαντος τοῦ Μακεδονομάχου. Κατὰ τὴν τελετὴν ὁμιλήσεν ἐπικαίρως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας, τονίσας τὴν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν σημασίαν τοῦ συντελεσθέντος ἔργου καὶ ουσίως εἰς τὴν νεότητά τὴν μετὰ θυσιῶν ἀγάπην πρὸς τὴν ἄθνατον καὶ αἰωνίαν Μητέρα 'Ελλάδα καὶ τὴν πολυφίλητον θυγατέρα αὐτῆς Μακεδοῖαν. Τὴν ἐπομένην ὁ Σεβ. Μητροπολίτης συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἐπισήμων μετέβη εἰς Θάσον, ἐνθα ἐτέλεσε ἄγιασμα ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ στρατοπέδου τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων.

— Τὴν 7ην 'Ιουλίου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τοῦ Νομάρχου, Δημάρχου, Φρονιάρχου κ. ἄ. ἐγένετο ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τῆς 'Εφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, ὁμίλησε δὲ ἐπικαίρως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, συγχαρὲς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους διὰ τὸ συντελεσθὲν ἔργον.

— 'Ο ἱεροκλήρξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας ἀρχιμ. Χριστόδ. Παπαγιάννης διακόψας τὴν ἐν Δράμᾳ ἐργασίαν τῶν πρωϊνῶν καὶ ἑσπερινῶν ὁμιλιῶν καὶ τῶν Κατηχητικῶν σχολειῶν ἐξῆλθεν εἰς περιοδεῖαν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν καὶ ἐκήρυξεν ἀνά τὴν ὑπαίθρου. Διὰ τὰς συγκεντρώσεις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐβοήθουν οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων καὶ οἱ διδασκαλοὶ.

— Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Δώδεκα 'Αποστόλων καὶ ἁγίων 'Αναργύρων ὁμίλησεν εἰς τοὺς ἐν Δράμᾳ ἐνοτάζοντας ναοὺς, ἱερουροῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Βασιλείου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

'Εκκλησία Κρήτης

'Η Ἱερὰ Σύνοδος «ἡς 'Εκκλησίας Κρήτης κατὰ τὴν τελευταίαν Σύνοδον αὐτῆς κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Σεβ. Προέδρου αὐτῆς Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Τιμοθέου ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως ὅπως κατ' ἔτος τῇ 7ῃ 'Ιουλίου ἐπιτελεῖ τὸ μαρτυρικὸν θανάτου τοῦ ἁοιδίου Οἰκουμένου Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ἐκ Κρήτης καταγομένου, τελούνται Παγκρήτια μνημόσυνα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν «Revue de deux Mondes», ἀσχολούμενον μετὰ τὴν οἰκογενειακὴν ζῶν. ὡς αὕτη ἐμφανίζεται εἰς τὴν σημερινὴν Ρωσίαν, σημειώνει τὰ ἑξῆς. «Κατὰ τὰς σοβιετ. ἐφημερίδας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Μόσχᾳ διαζυγίων τοῦ ἔτους 1934 ἀνήγγετο εἰς 37 ἑκατὶ 100 γάμων. Κατὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους 1935 ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἠξήθη εἰς 38,5 ο)ο καὶ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνῆλθεν εἰς 43,3 ο)ο, τ. ἔ. ἐπὶ 4 381 γάμων ἀναλογούν 2.040 διαζύγια» («'Ἰβέστια» 4 - 7 - 35). Τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸν ἀναφέρει ἀκολούθως τὸ κατωτέρω ἀνεκδοτὸν εἰλημμένον ἐκ τῆς σοβ. ἐφημερίδος «Za Industrialisatsion», τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ἐπιπολιότητα μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζεται ἐν Ρωσίᾳ τὸ πρόβλημα τῆς οἰκονομείας. Δύο σύζυγοι ἐργάζονται εἰς ἐργοστάσιον, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Ἡ σύζυγος λαμβάνει τὴν ἐντολήν νὰ μεταβῇ εἰς ἐτέρον πλινν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας· αὕτη ἀρνεῖται νὰ συμμορφωθῇ, παρατηροῦσα ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀποχωρηθῇ τοῦ συζύγου της. Ἡ σύζυγος τότε ἀπειλεῖται ὅτι θὰ ἀπολυθῇ ἐκ τῆς ἐργασίας της καὶ εἰς τὰς διαμαρτυρίας της ὁ διευθυντὴς ἀπαντᾷ «Ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐμπόδιον διὰ σῆς. 'Εκεῖ ὅπου θὰ μεταβῆτε θὰ εὕρετε εἰκοσι ἄλλους».

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ἐν Λαγκάου ('Ινδία) συνεληθὸν Συνέδριον τῶν 'Εκκλησιῶν τῶν 'Ινδιῶν μετέσχον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 'Εκκλησιῶν τῶν 'Ινδιῶν, τῆς Κεϋλάνης καὶ τῆς Βιομανίας, τῶν μεθοδικῶν 'Εκκλησιῶν τοῦ 'Ηνωμ. Βασιλείου, τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ν. Ἀσίας ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐδρευούσης ἱεραποστολικῆς 'Εταιρείας. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν συζητήσεων τοῦ Συνεδρίου ἀφιερῶνται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον Συνέδριον καταρτισθέντων σχεδίων, ἐν οἷς κυρίως διαλαμβάνετο τὸ ζήτημα τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος. Τὸ Συνέδριον ἐπεβεβαίωσε τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἐνότης τῶν 'Εκκλησιῶν ἀπῆλθει τὴν ὑπαρξίν λειτουργῶν, οἵτινες ἀληθῶς νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς ἐν λόγῳ 'Εκκλησίας καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ δύναται τις νὰ υπολογίζῃ, τοῦ τελικοῦ σκοποῦ ὄντος ἡ ἐγκριθέντων μιᾶς μόνον 'Εκκλησίας καὶ ἐνὸς μόνον κλήρου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημ. Ν Μωραΐτου, ἐπικουρικὸς καθηγητὸς τοῦ πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Ιωάννου Χρυσόστομου (Παιδαγωγικά), περὶ κενοδοξίας καὶ ὅπως δεῖ τοὺς γονεῖς ἀνατρέφειν τὰ τέκνα. 'Αρχαῖον κείμενον—εἰσαγωγή—μετάφρασις—σημειώσεις. 'Εκδόσις διδασκαλικῆς «Παπύρου» ἀριθ. 96. 'Αθήναι, Σελ. 102. 8ον.

'Ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τοῦ καρδινάλιου Μαζαρίνου, ὁ λόγος δομινικανὸς μοναχῆς Combeffis ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ἐλληνιστί, μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως, κατὰ τὸ 1656 ἐν Παρισίοις, πραγματεία ὑπὸ τίτλου «Περὶ κενοδοξίας καὶ ὅπως δεῖ τοὺς γονεῖς ἀνατρέφειν τὰ τέκνα», ἀποδοκιμασμένη εἰς 'Ιωάννην τὸν Χρυσόστομον ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Migne. πρᾶγμα ἔπερ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ λησμοτηθῇ τὸ ἔργον, μέχρις οὗ ὁ Haidacher, ἐξέδωκεν αὐτὸ εἰς γερμανικὴν μετάφρασιν τὸ 1907, ὑποσηλωρὶξας τὴν γνησιότητα τοῦ ἔργου. Τὸ 1914 ἐπανεξεδίδθη ἐλληνιστί ἡ πραγματεία αὕτη ὑπὸ τοῦ Schulte, ἀλλ' ἡ μετάφρασις αὕτη εἶνε σπανιστάτη, ὡς ἐκ τοῦ ὅπου οὐδεμία ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε προσιτὴ ἐλληνικὴ ἐκδοσις τῆς περιουδάστου ταύτης παιδαγωγικῆς μελέτης. Τὸ κενὸν τοῦτο ἐζήτησε νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Μωραΐτης, ἐκδῶσας τὸ πρῶτον κείμενον μετὰ Μιαν ἐπιτυχῶς μεταφράσεως εἰς τὴν νεοελληνικὴν διαφωτιστικῆ ἀμὰ δυσχερῆ τινὰ σημεία διὰ σχολῶν καὶ σημειώσεων. Τῆς μεταφράσεως ὁ κ. Μωραΐτης προτάσσει εἰσαγωγὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκδοτικῆς ἱστορίας, τῆς γνησιότητος, τῆς λογοτεχνικῆς ὕφης καὶ τῶν ψυχολογικῶν καὶ παιδαγωγικῶν ἀρχῶν τῆς πραγματείας. Ὁ κ. Μωραΐτης τάσσεται πρὸς τὴν μερίδα τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὸν Χρυσό

στομον ως συγγραφέα της μελέτης. Τό να αποφανθῆ τις ἀνεπιφυλάκτως περὶ τῆς γνησιότητος ἢ μὴ τοῦ προκειμένου ἔργου εἶναι ὄντως λίαν παρακινδυνευμένον. ἐφόσον ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Chr. Baur, «δυστυχῶς δὲν παρέχεται ἐν αὐτῷ οὐδὲν χρονολογικὸν σημεῖον στηρίξεως». Ὁ κ. Μωραϊτῆς φέρει διάφορα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς γνώμης του, ἅτινα μᾶλλον ὡς συζητήσιμοι ἐνδεῖξεις ἢ ἀποδείξεις δέον νὰ χαρακτηρισθῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ὕψος τῆς πραγματείας εἶναι ἐν τισὶν «ἀτημέλητον καὶ πᾶν ἄλλο ἢ ρητορικόν» καὶ ὅτι συχνάκις παρατηροῦνται ἐν αὐτῇ «χαλαρότης εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς φράσεως καὶ τὴν σύνδεσιν τῶν νοημάτων», ὡς καὶ ἑλλειψίς συνοχῆς, ἐπαναλήψεις καὶ ταυτολογίαι, οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἀσφαλῆς κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ ἔργου, ἐφόσον καὶ γνήσια χρυσοστομικά ἔργα δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένα τοιούτων ἑλλειψῶν. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἀσφαλῆς συμπέρασμα ἐκ χρήσεως λέξεων, φράσεων καὶ συντάξεων ἐν τῇ προκειμένῃ πραγματείᾳ «ἡκιστα χρυσοστομικῶν ἢ σπανιότατα ἀπαντωσῶν παρὰ Χρυσοστόμου», οὐ μόνον διότι, καὶ ὑπάρχοντος πλήρους λεξιλογίου χρυσοστομικοῦ, εἶναι παρακινδυνευμένον νὰ ἀποφανθῆ τις μετ' ἀπολύτου ἀσφαλείας ἂν μιᾶς λέξεως ἢ ἐκφράσεως ἐγένετο καὶ ἀλλαγῆ χρησῆς ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε δυνατόν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς εἰς ἔργον του νὰ μεταχειρισθῆ λέξεις τινὰς καὶ ἐκφράσεις, τῶν ὁποίων δὲν ἐποιήσατο χρῆσιν εἰς προηγουμένα ἢ μεταγενέστερα ἔργα. Ἐπίσης οὐδὲν ἀσφαλῆς συμπέρασμα δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τοῦ ὅτι «τὸ προκειμένον ἔργον ὑπὸ ἑποφιν ἀρχιεπικονικῆς ὑστερεῖ αἰσθητικῶς ἐναντι τῶν ἀριστουργηματικῶν λόγων τοῦ ἱεροῦ πατρὸς», ἐφόσον ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ λόγου, ἀλλὰ περὶ πραγματείας καὶ ἐφόσον οὐδενὸς σχεδὸν συγγραφέως πάντα τὰ ἔργα ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχιεπικονικὴν ἀξίαν. Ἐν τέλει τὸ ὅτι ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ ἔργῳ ἀναπτυσσομένη ψυχολογικὴ θεωρία περὶ τῶν αἰσθησῶν δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἄλλα ἔργα τοῦ Χρυσοστόμου δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσφαλῆς ἀπόδειξις κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ ἔργου, διότι τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἢ μόνον ἐκτενῆς παιδαγωγικὴ πραγματεία τοῦ Χρυσοστόμου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ τοιαύτας ἀρχάς.

Ὁ κ. Μωραϊτῆς μὴ ἀποδεχόμενος τὸ ἔργον ἐν τῷ συνόλῳ ὡς Χρυσοστομικόν, καὶ προσκομίζων ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς του ἐνδεῖξεις ἀξίας προσοχῆς, δὲν ἀποκλείει τὴν ὑπόθεσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦτο, ὡς ἔχει σήμερον, ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἀνεξαρτήτων ἀρχικῶν καὶ ἀσχετῶν πρὸς ἀλλήλα μερῶν, ὧν τὸ α' (κ' 1—15) πραγματεύεται περὶ κενοδοξίας, τὸ δὲ β' (κ. 16—τέλους) πραγματεύεται περὶ παιδῶν ἀγωγῆς καὶ ὁπίσης δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι συγγραφεὺς ὁ Χρυσόστομος. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην θεωροῦμεν ὅπως ἀστήρικτον, καθόσον δὲν εὑρίσκωμεν ἄσχετα καὶ ἀσύνδετα τὰ δύο ταῦτα μέρη· ἀφοῦ ὁ Χρυσόστομος εἰς τὸ α' μέρος ἀναπτύσσει τὰ κακὰ τῆς κενοδοξίας, εἰς τὸ β' μέρος ἀναπτύσσει τὰ μέσα πρὸς καταπολέμησιν ταύτης, ὧν κυριώτερον εἶναι ἡ ἐπιμελημένη τῶν παιδῶν ἀνατροφή· οὗτε ἡ διαφορά τοῦ ὕψους καὶ τῆς γλώσσης μεταξὺ τῶν δύο μερῶν δικαιολογεῖ τοιαύτην ὑπόθεσιν. Πάντως, ὅπως ἀνομολογεῖ ὁ κ. Μωραϊτῆς, «εἴτε ὁ Χρυσόστομος εἴτε ἄλλος τις ὁ συγγραφεὺς, ἡ πραγματεία αὕτη εἶναι ἀνεκτιμήτου ἀξίας καὶ σπουδαιότητος», οὐ μόνον διότι περιέχει εὐστόχους ψυχολογικὰς καὶ παιδαγωγικὰς παρατηρήσεις ἀλλὰ καὶ διότι δίδει εἰς ἡμᾶς σαφῆ εἰκόνα τῶν τότε κρατούσων παιδαγωγικῶν ἀντιλήψεων. Δὲ ταῦτα πολλὰ ἀφελόνται χάριτες εἰς τὸν κ. Μωραϊτῆν, ὅστις διὰ τῆς προκειμένης ἐκδόσεως ἔδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ θεολογικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ κόσμου τὸ κείμενον τῆς περιουδίας τοῦ ταύτης πραγματείας μετ' ἀξιολόγου μεταφράσεως καὶ σημειώσεων, ὡς καὶ εἰσαγωγῆς, ὑποστηρίζουσης διὰ σοδαρῶν ἐνδείξεων τὰς ἀποφείας του.

Ἱεροδ. (νῦν ἀρχιμ.) Ἱερωνόμου Ἱερ. Κοτσώνη Δ. Θ., Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ συντήρησις τῶν κληρικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ, Ἀθήναι, 1910, σ. 31, 160ν. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ λόγιος συγγραφεὺς ἐξετάζει εὐσυνόπτως ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς καὶ συντηρήσεως τῶν κληρικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ· παρ' ὅλην τὴν μεταβολὴν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἄλλων συνθηκῶν, ἡ προκειμένη μελέτη, ἐκτὸς τῆς ἱστορικῆς

τῆς ἀξίας, ἀποτελεῖ κατὰ θάσιν πολῦτιμον συμβολὴν διὰ τὴν σύγχρονον διαρρῦθμιν τῶν σχετικῶν ζητημάτων.

Δρος Παν. Ἰω. Παναγιωτάκου, δικηγόρου ἐν Ἀθήναις, Περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγαμίας τῶν κληρικῶν, Ἀθήναι 1910, Σελ. 132, 80ν.

Ὁ κ. Παναγιωτάκος, συγγραφεὺς καὶ ἄλλων ἀξιολόγων πραγματειῶν, ἀναγομένων εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, ἐξέδωκε τὴν μελέτην ταύτην, ἐν ἣ πραγματεύεται περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγαμίας τῶν κληρικῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ δυτικῇ καὶ διαμαρτυρομένῃ. Ὁ σ. μετ' ἐξαιρέτου ἐπιμελείας πραγματεύεται τὰ τοῦ ζητήματος, κάτοχος τῶν πηγῶν καὶ τῆς σχετικῆς φιλολογίας. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν ὡς συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν θέσιν τοῦ σ. καθ' ἣν «τὸ κώλυμα τῆς ἱερωσύνης ἀποτελεῖ θεσμὸν ἀπαράδρατον,—μηδὲ διὰ διορθοδόξου συνόδου δύναται νὰ ἀρθῆ—ἔλκοντα τὴν καταγῆν αὐτοῦ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου» καὶ συνεπῶς ὅτι καὶ σκέψις κἂν περὶ τοῦ δυνατό ἀναρρήσεως εἰς τὸν ἐπισηκοπικὸν θαῦμν καὶ ἐγγάμων κληρικῶν «ὅξει περιεχομένου προτεσταντικῆς, καὶ ὡς τοιαύτης κακοδόξου καὶ αἰρετικῆς διδασκαλίας!» Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ σ. οὐδὲν ὡς δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν, διότι ἀμετάβλητον ἐν τῷ Χριστιανισμῷ εἶναι μόνον ὅτι ἀποδέλεται εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὅτι μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἀδιαλείπτου ἱερέως παραδόσεως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. Ἐφόσον ὅμως οἱ πάντες πρώτοι αἰῶνες, οἱ ἐγγύτερον πρὸς τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἐγνώριζον ἐπισκόπους ἐγγάμους, καὶ μάλιστα τὸ 692 ἐθεοπίσθη ὡς νόμος ἡ ἀγαμία τοῦ κλήρου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀσκητικῶν τάσεων τῆς εποχῆς καὶ καιρικῶν συνθηκῶν, θὰ ἦτο ἴσως ἀπρεπὲς καὶ ἀσεβὲς νὰ λεχθῆ ὅτι τὸ συμβαδῶν κατὰ τοὺς πάντες πρώτους αἰῶνας ἦτο κακοδόξον καὶ αἰρετικόν καὶ ὅσον προτεσταντισμὸς! Ἄλλως ἂν μὴ λησμονηθῆ ὅτι ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας οὐδέποτε ἐχαρακτηρίσθησαν καθ' ἑαυτὰ ἀμετάβλητα, ἀλλὰ πλήρες δικαίωμα τῆς ἐκκλησίας εἶνε ἐφόσον αὕτη ἤθελε κρίνῃ ὅτι καιρικὰς περιστάσεις ἐπιβάλλουν ἢ συνιστοῦν τὴν μετατροπὴν διατάξεων ἐκ καιρικῶν συνθηκῶν θεσμοθετηθεῶν, νὰ προβαλῆν εἰς διαρρῦθμιν ἢ καὶ κατάργησιν αὐτῶν, χωρὶς ἢ τοιαύτη ἀπόφασις, συμπῶς πρὸς τὰ θέσμινα τῆς ἐκκλησίας λαμβανόμενῃ, νὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ κακοδόξος καὶ αἰρετικὴ! Ἄλλοίμονον εἴναι ἢ ἔχουσα τὴν ἐξουσίαν τοῦ θεομεῖν καὶ λύειν ἐκκλησίᾳ ἔθεσμομετο διὰ τοιούτων θεσμῶν (Πρβλ. Δ. Σ. Μπαλάνου, Λόγος περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσάνθου, κατὰ τὴν δεξιῶσιν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, Ἀθήναι 1910, σ. 8—9).

Ἑκατονταετηρίδος Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου (1837—1937), ἐπιστημονικὴ συμβολή, Ἀθήναι 1910 σελ. 374, 80ν.

Ὁ τόμος οὗτος, ἐκδοθεὶς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὸ 1937 ἑορτασθείσης ἑκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, περιέχει 29 πραγματείας καθηγητῶν διαφόρων σχολῶν. Ἐκ τούτων θεολογικῶν περιεχομένου εἶναι: Ἀμίλκ. Ἀλιβιζάκου, Τὸ κανονικὸν δίκαιον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ (σ. 1—22)· Βασ. Βέλλα, Τὸ χωρίον Ἡσαίου 3.10 κατὰ τὸ κείμενον τῶν Ο' Δ. Σ. Μπαλάνου Αἱ πατρολογικαὶ σπουδαὶ παρ' ἡμῖν. κατὰ τὸν α' αἰῶνα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου Παν. Ἰ. Μπρισιώτου, Ἡ Π. Διαθήκη ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι σήμερον. Γε. Παναμιχαῆ, Ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός. Κ. Μ. Παλλῆ Περὶ τῆς τῶν ἀγίων ἀνακηρύξεως.

Δ Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ ἸΣΤ' τεύχος τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκτιῶνες» ὄργανου τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημῶν». Εἰς τὰς 48 σελίδας του, ποικιλοτρόπως διὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ὁ ἀναγνώστης ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὰς σύγχρονους καὶ ἐπικαίρους ἐπιστημονικὰς κινήσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὴν ὑγιᾶ φιλολογικὴν παραγῆν καὶ τέχνην. Οὕτως εἰς τὸ ἀνωτέρω τεύχος δημοσιεύονται ἄρθρα εἰδικῶν περὶ τοῦ J. R. Mayer καὶ τοῦ ἀξιωματοῦ τῆς ἀφθαρσίας τῆς ὕλης, τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ Χρυσοστόμου, περὶ τῆς ἀρνητικῆς καὶ δημιουργικῆς κριτικῆς, τοῦ ἔργου τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου κ. ἄ. ἐκτὸς δὲ ταύτων καὶ πλούσιον βιβλιογραφικὸν σημεῖωμα.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 1' τεύχος τῶν «Χριστιανικῶν Γραμμῶν» τοῦ Συλλόγου «οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι», εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεύονται τὰ ἐξῆς. Πῶς πρέπει νὰ τιμῶμεν τὰ ἅγια Παῦλον, Μητροπολίτου Γριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέου (†), Ὁ Μοναχικὸς θεσμὸς ὡς δύναμις ἐκπολιτιστικῆ ἐν τῷ κόσμῳ, Μητροπολίτου Λαρκίας κ. Βασιλείου, ἡ πλειάς τῶν ἀρετῶν ὀδηγοῦσα ἡμᾶς εἰς τὴν τελειότητα, Ἰω. Ἐμμ. Σακκωριώτου, Θεολόγου—παιδαγωγοῦ.

ΚΑΝΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ [2]

Πρὸς τὸν ἱεροδιάκονον Θεόκλητον Σαμιώτην ἀδελφόν τῆς ἐν Ἰθρα ἰ. μονῆς Προφήτου Ἠλιού, ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ ἐν Ἰθρα καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν 12ην Αὐγούστου ἐ. ε. ἡμέραν Δευτέραν, ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένη κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ, ὅτι ἐγκατέλειψας τὴν μονὴν τῆς μετανοίας σου αὐτογνωμόνως καὶ ἐξῆλθες τῶν ὁρίων τῆς εἰς ἣν ἀνήκεις Ἱ. Μητροπόλεως ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἀδείας τῶν προϊσταμένων σου ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν. Προσπειροῦται δέ σοι ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῆς θέλει κλεισθῆ ὁ φάκελλος καὶ διαδιδασθῆ διὰ τὰ περιτέρω. Ἐν Ἰθρα τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1940. Ὁ Ἀνακριτὴς Ἀρχιμ. Ἱερθεὸς Παπαδάκης.

Πρὸς τὸν ἱερέα Εὐάγγελον Δεληγιάννην, ἀγνώστου διαμονῆς. Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ «Ὁ Ἐθαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» τὴν 26 Αὐγούστου ἐ. ε. ἡμέραν Δευτέραν, ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένη κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ὅτι ἐξῆλθες καὶ ἐσοκοφάντησες τὸν ἱερέα Γεώργιον Νικολινάκον, ἐφημέριον τοῦ ἰ. ναοῦ «Ἁγία Δύναμις», καὶ ὅτι διὰ τῆς διαγωγῆς σου αὐτῆς ἐσκανδαλίσας τοὺς χριστιανούς. Προσπειροῦται δέ σοι, ὅτι ἐὰν μὴ ἐμφανισθῆς θέλει κλεισθῆ ὁ φάκελλος καὶ διαδιδασθῆ διὰ τὰ περιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Αὐγούστου 1940 Ὁ Ἀνακριτὴς † Πρωτοπρ. Β. Κούπης.

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν

Προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους διὰ τὴν διενεργηθησομένην ἐκλογὴν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Χαιαῖ (Ἀττικῆς) Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐν λόγῳ χηρεύουσαν ἐφημερικὴν θέσιν, ὅπως, συνφά ταις διατάξεσι τῶν ἀρθρῶν 46 κ.ε. τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας. Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1940.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημερικὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος (Βύρωνος), ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακηρύξιν τῶν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς θέσεως ταύτης. Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Ἰουλίου 1940.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος † Ὁ Ἀθηνῶν Χρῦσανθος

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημερικὴν θέσιν τοῦ ἐν Βοχαϊκῇ ἱεροῦ ναοῦ «Ὁ ἅγιος Δημήτριος», ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1940.

† Ὁ Κορινθίας Μιχαὴλ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἐφημερίων καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρεύουσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν. 1) Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἱστι-

αίας, 2) Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Σκοπέλου, 3) Βασιλικῶν 4) Νεοχωρίου-Τσιφλικίου, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα. Οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 ἐνορίας δεῦν νὰ ἔχωσι τὰ προσόντα τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. γ' τοῦ ἰδίου νόμου. Ἐν Χαλκίδι τῇ 5 Αὐγούστου 1940. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀν. Νόμου 2200)1940 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα τετάρτης κατηγορίας ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας Γιαννουλεϊκῶν—Χονδαλεϊκῶν. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 1 Ἰουλίου 1940.

† Ὁ Ἀργολίδος Ἰωάννης.

Ἱ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 46 παρ. 2 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν χηρεύουσαν ἐνορίαν Βουρβούρων Κυνουρίας, προσκαλοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμούντες νὰ ἱερατεύσωσιν, ἵνα ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Τριπόλει τῇ 13 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης

Χηρεύουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: 1) Καρδιάς, 2) Ἄνω καὶ Κάτω Δουτρακίου καὶ 3) Ζέρονης προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἀνωτέρω κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 1 Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

Λόγῳ τυπογραφικοῦ λάθους κατὰ τὴν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 15 δημοσιεύσιν τῆς προκηρύξεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης ἐπαναδημοσιεύεται αὕτη.

Χηρεύουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: 1) ἁγίου Γεωργίου τῆς πόλεως Φλωρίνης, 2) ἁγίας Παρασκευῆς Σωτείρας, 3) ἁγίου Ἀθανασίου Ἀψάλου, 4) ἁγίου Νικολάου τῆς πόλεως Φλωρίνης, 5) ἁγίας Ἀναλήψεως Δωροθεᾶς, 6) ἁγίου Προκοπίου Κλαδορράχης, 7) ἁγίου Παντελεήμονος τῆς πόλεως Φλωρίνης, 8) ἁγίου Γεωργίου Σωσίνθρας καὶ 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παράδων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ὀργανικὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1940 † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος.

Ἱερά Ἐπισκοπῆ Πέτρας (Κρήτης)

Καλοῦμεν συμφώνως τῷ Α. Ν. 2200)1940 ἀρθρῳ 46 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κρεσβατῆ Βιάννου καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα (ἀρθρ. 47 καὶ 48), ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Ἐν Νεαπόλει τῇ 24 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Πέτρας Διονυσίος.

Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπαιθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν κ. Νικίτη Σταθόπουλον, ὅπισθεν αὐτῆς σημειομένου τοῦ ὀκοποῦ δι' ἐν ἀποστέλλεται. Ὅδος Φιλοθέης.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τύποις «Φοίνικας», δόδος Διονυσίου 4.—Τηλ. 54-229